

ΓΡΑΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

|| Ο ΠΑΤΡΟΚΤΟΝΟΣ ||

Τοῦ H. DE BALZAC

Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1595, κατὰ τὸ βράδινον μᾶς ὅμορφης μέρας, δὴ λιοντάριχνε λοξάτης ἀκίνες τον πάγων στὸ δέντρον τοῦ μικροῦ δόμου τοῦ Μπαρέτ, τοῦ χωριοῦ ποινὲ λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸ Μπορντιώ. Τὰ φυτὰ πένονται ζῶντα ἀπ' τὸ φρέσκον δέρμαν, καὶ τὰ ποντιὰ προτοῦ κοντητάσσονται κάτω ἀπὸ τῆς πρόσθινες φυλλωσίες καὶ πετοῦνται μ' ἔνα στεργὸν λόγον κοντέρτον τὸ βαθύλεμα τοῦ ἀστρουν τῆς θυέσας.

Ἐκεῖνα τὰ ζῷα ποὺ δὲν λείπανται οἱ ἐμφόλιοι πόλεμοι καὶ ἡ ἐπαναπότεσμος, πάντας οὐδὲν νὰ ταξιδέψῃ κανεὶς στὸν κάμπο χωρὶς νάναις ἀρματωμένος ή νᾶχη σύντροφον; μαζί τον γιὰ νὰ τὸν γλυτώσουν ὅπ' τοὺς λαπτὸς καὶ τοὺς ἀντίφετος ποὺ γυρίζανται μέσα στὸ δόσον καὶ κλήθανται τὸν κόδομο.

Ἄβηται τὸν ἥμερα στὸν ὄρα ποὺ οἱ ἐργάτες απολοῦνται ἀπ' τὸ δουνεῖς τοὺς, δὸν ἀνθύποντας ζεκίνουνται ἀπ' τὸ Μπορντιώ καὶ τρέφεται κατὰ τὸ δόσον τοῦ Μπαρέτ. Δὲν εἴχαν δηλα, οὐτε ὕδατας τοῦ κατιοῦ ἐκείνου, μὰ τὰ τερομόνια ποὺ βασοῦνται, ἐδειγονταις ἀρκετὰ πάντα δὲν βγάζουν γιὰ πετώνται!

Μόλις φτάσανται κρύψιταιν καὶ ένα σκοτεινὸν ἀπόλερο τοῦ δάσους, κοντά στὸ δρόμο, καὶ γίνηνται δῶ καὶ ἔκειται ἀντιμονεῖς ματιές!

— Τίποτ! ἀκόμα! φέναξε ὃ ἔνας βλαστηρός τοῦ "Αγιαντεέα"! Τὶ λές, Μπερτόν; τὶ καταλαβαίνεις ἐσθ; γιατὶ δρόγιν;

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Μακάρη, ἀπάντεσταις ὁ ἄλλος ποὺ δὲν φαινόταν νῦχτα καὶ ποὺ κοντόφυτο. "Ακούσεις ἐμεῖς, καὶ τὰ δάσα κάνουνται νὰ φύγουνται. Γελδαστήκεις στὸν ἥμερα καὶ ἡ δουλειά πάει καμένη.

— Χαμένης λές; ὅχι εἴπαι περοβέβαιος τὸ πάχεδη πετυχόνται. Δὲν ἔχουμε; οἵτερα δέκα πέντε τοῦ Αὐγούστου καὶ ὁ παπάς τοῦ "Απόδομένικου" δὲ δὲν βγῆται νὰ συνάπτῃ τὰ δέκατα; Τὸν ἔχει τὸν παρα στὸ λέων δέργοντα καλόγερος καὶ θάχον με καὶ πλιάτσικο!

— Μὰ δὲν βρίσκεις πῶς εἶναι μεγάλο κάτια νὰ βάλλουται χέρι σ' ἓνα παπά; ...

— Μπά! θὰ συγχρεθοῦμε διογκεῖσα ἄμα μεταλάθουμε! ... "Επειτα σοῦται οἱ γιατραὶ πλασταρέδες μὴ δὲν τρέφονται ἀπὸ μᾶς καὶ δὲν παζάντονται ἀπ' τὸν ιδρότα τος; Μπάπις αὐτὸς ποὺ πεοιμένουνται λαπάθηκε ἐσένα τὸ φτωχόπιδο σαν οὐ φάναξε στὸ κελλῖ τον καὶ πὲ τοπίους στὸ κέλον γιατὶ τὸν σκότωνταις τὸ κοντέλια τον;

— Άλληδεια! ή ὁργὴ μου μαρτυρᾶ ἀκόμα τὸ μονό κόπιτον σύντα τὸ καταστρέμνα κοντέλια! Μὰ ἀντές δύως δὲν διαπάτες πολλὲς φορὲς βούθηπος τὸν πατέρα μου ποὺ κατάντησες ζητιάνος ἀπὸ τὸν κακὸν ουρού διαγνώνη. Άλληδεια, σήμερα τὸ πωὸν ζεκίνηποε γιὰ νὰ ζητιάνεψη στὸ γύρω γαριδα καὶ στὸ γυρισμὸν τον θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δρόμο. "Αν ἔβλεπε τὶ δουλειὰ καὶ κάνω ἀδό τὸ πέθανεις ἀπ' τὴν λόπη τον ὁ φυγαράς δέρθοσι!..

— Δὲν τὶς παγατᾶς; αὗτὲς τὶς χαζοὶ δεξεροὶ, εἰπεν ὁ Μακάρη, κακούσια βλάκα! Μπάπις η τιωτός σοι διδούσπιστος νὰ πεθάνης δὲν περόποτος σοι παντρεύονται ποτὲ τὶ φιλεύνασσον τον τὴν Γεργούσοδην, τὴν κόρη τὸν Ρεμπότ;

— Γεργούσοδην!... γιατὶ πρόφερες αὐτὸς τὸ ὄνομα;... Λοιπὸν εἶναι ἀνδρικόν, ναὶ, ἔστι εἴναι γραμμένο, η τύχη μου τὸ θέλει τὶ... Σιωπᾶ!... εἰπεν ὁ Μακάρη καὶ ἔβαλε τὸ αὐτὸν τον αὐτὸν γῆ. "Ακούσα κρότο. Δόξα σοι δὲν δεστο, σύντροφε, δὲν γάσαι ποὺ περιμέναμε... Μπρὸς λοπὸν κοντράγιο, νὰ πέθηκε μας ποὺ ἔρχεται στὸ μπούκο τὸν τοπικοῦν μας!...

Πραγματικῶς σπικώπηκε σύννεφο σκόνη στὸν ἀέρα καὶ σὲ λιγάνια φάνκη ί, ἀμάξη τὸν παπά τοῦ "Αἴ-Δομένικον ποὺ ἔτρεψε ζευμένον σὲ ένα δυνατὸ ἀλόγο. Αἴδησε τὸν ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου περιπτώσης μὲ κατὸ ἔνας γέρος μ' σποργα γένεια κουφελάδης, μὲν ἔνα γαγδαὶ στὸν ὄμοι. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φτάνεις στὸν ἄκρη τοῦ δάσους. "Ο Μακάρη σκούντησε μὲ τὸν ἀγκάνα τον τὸν σύντροφό τον:

— Νὰ ἡ στιγμή, τοῦ εἴπεις οιγά, ἀνάβοντος τὸ φυτίλι τοῦ τρουποντοῦ τον. "Έγω θὰ χειρώπω τὸν ἀμάξη καὶ σὲ τὸν ὄπιοντες, νοστεραὶ σὲ δουλειὰ εἰν' εἴκολο... Προσοχή!... Πῦρ!...

— Άλλα τὸ φυτίλι μονάχα κάπκε τὸν τρουποντοῦ τον δὲν πῆρε φωτιά...

— Ο Μπερτόν σκούντησε τὸν παγωμένο ἰδρωτα ἀπ' τὸ μέτωπο τον καὶ προσβάλλονται γνωρίζονται τὸ κεφάλι τον. "Η σφρίκη δυνατὰ καὶ ἔνας βουβός στεναγμὸς ἀκοβοτήκε. "Ο Μακάρης μόρπος στὸ δρόμο, καὶ δὲν Μπερτόν τὸν ἀκολούθοντος μπανικῶς. Τὸ δικύο τοῦ παπᾶ ήταν τὸν παρακενά, γιατὶ δὲν τὴν γνωφειὰ τὸ ἀλόγο τρόμαζε καὶ ἔτρεψε καλπάζοντας

— Κατάρα! φώναξε ὁ Μακάρη, μᾶς ξερφάγανε! Ποιὸν λοιπὸν γιάνησες εἶναι; ... Μοῦ γάντηκε πάντας ἀλούσσα...

Τὴν ἴδια στιγμὴν εἰδε λίγα βίματα μακριὰ ἔνα γέρο ξαπλω-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Χωριάτικη εὐγένεια

Ο κόριος: Λοιπόν, γιὰ πές μου, Μπίτσο, ἔχεις καλὴ δύναμη; Μπορεῖς καὶ σκότεις καλέ; ...

Ο χωριός της: Α! ἀφέντη μου! δέξω ἀπὸ τὴν εὐγένεια σου, κανένα ἄλλο μου λάρι δὲν θρίοκεται ποὺ γάντιας στον καὶ ἔμενα!...

Στὰ λουτρά

Ο παχύς: Καλημέρα, φίλε μου! Τὶ νέα; Καὶ σὺ λοιπόν ἔδω;

Ο χαρός: Ναί! ἀπὸ προχτές; Τὶ γίνεσαι;

Ο παχύς: Καλά! ὁ γιατρός μου ὁ κ. Γ. μοῦ συνέστησε αὐτὰ τὰ μπάνια καὶ μοῦ ειπε πῶς είναι τὰ μόνα ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ μὲ ἀδύντισίσουν.

Ο χαρός: Μπά! "Ωστε ἔχουμε τὸν ίδιο γιατρό!... Περίεργο σῶμας! Καὶ οὐ' ἔμενα πάλι συνέστησε πῶς τὰ μόνα μπάνια ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ μὲ παχύνονται είναι αὐτὰ ἔδω!..."

Στὸ τραπέζι

Ἐκεῖνη π: "Αχ! θεέ μου! Πῶς ἀλλάζετε ἑοσεῖς σὶ ἄντρες! Καταντάτε ἀντρόφοροι πιὰ! Μιὰ φορά, τότε ποὺ είμαστε ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι, μοῦ δρκιζόσουν διαφράκτης, πῶς τίποτα ὡριστέρο δὲν ἔπιπχε γιὰ σὲ αὖτα ἀπὸ τὰ μαλλιά μου, κι' ὅτο τὰ καῦδεις καὶ τὰ φιλούσους. Τώρα, μιὰ τιγκά μόνο ὅπτη, αὐτὰ ἀρρέπει νὰ βρῆς στὸν οὐρά, καὶ ἀμέως συμμάνεις... βρίζεις... καλᾶς τὸν κόδομο... γίνεσαι ἄλλος ἀνθρωπος..."

Ἐκεῖνη π: "...!..."

Παιδικὴ ἀφέλεια

Η μαμά: Τάρα, πιὰ ποὺ μεγάλωσες, Αιλίκα μου, δὲν πιστείω νὰ θέλεις πιὰ τὰ παιδιά μὲ τὸ ὅγκισμα...

Η λιλίκα: "Ιοα-ιοσ, μαμά μου, δύο μεγαλώνων, τόσο πεισσόστερο μους δρέσει νὰ παιχω μὲ τὸ ἀγόρια!..."

Ζηλοτυπία συζύγου

— Γιατὶ τόσο βιαστικός, καὶ οὐτε Κ.

— Βιδόματι, φίλε μου, γιατὶ ἔχω ἀρρέπει τὴν γυναίκα μου μονάχη στὸ οπίτη. "Α! ζηλιώπη, δὲν ἔχεις ἐμπιπούνην ποὺ γυναίκα σου;

— Στὴ γυναίκα μου ἔχω καὶ πολὺ μάλιστα, ἀλλὰ δὲν εἰμιστεύομαι καθόλον στὴν κατασαμένη ἀξιωματικὸ ποὺ λέθει καὶ καθίσιος τελευταῖα ἀπεναντί μας...

Ἐνας ἐπίμενος ἐπισικέπτης

Η νύπερος καὶ πετρέ: "Ο κύριος, μοῦ είπε, νὰ τὸν συγχωρίσετε, ἀλλὰ δὲν εινεμέσος.

Ο επισικέπτης: "Ενδιαφιστῶ! Πέστε τον παξαλάδη νὰ με συγχωρεῖ καὶ ἔμενα, ἀλλὰ δὲν υπορεῖ παρὰ νὰ τὸν περιμένω.

Εύκαρπία...

— Λοιπὸν ἔμαθα ἐπὶ τέλοντος νέα ἀπὸ τὸ φίλο μου τὸ Μάριο, λέγει τὸ κέριος Μ. στὴ γυναίκα του.

— Άλληδεια! τὶ γίνεται;

— Ητανε ἀρρωστός ἀπὸ τὸ στομάχι του καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ συνέποσαν τὰ τρόφιμα μόνο γάλα.

— Α! ωστε τὶ καθόματε, πρέπει νὰ τὸν καλέσουμε σὲ γεῦμα... ἔ;

Ο Παράδεισος καὶ η Κέλασις

Ο σύζυγος (ἀρρωστός στὸ κορβάτι παραμιλάει ἀπὸ πυρετό): Θεέ μου! ποὺ βρίσκουμε, ἔ; στὸν παραδέισο;

Ο σύζυγος: "Ολι... Εγνέστε... δὲν εισαι στὸν Παράδεισο!... Ειμι δέδω κονιά σου... δίπλα σου... στὸ πλευρό σου..."

μένον, βονιγμένο στὸ αἷμα του!

— Οφίστε! εἰπε φυχάρα, νὰ τὸ κονηῆγι σου!... εκανες σποδαία ἐπινυχία!

— Μὰ δημερόδην δὲν ἀκονγε πιά. Μὲ μιὰ ματιὰ γνώρισες τὸν γέρο... εἴπεσ πάιω του κι' ξεβγαλε τρομερές φωνές...

— Ο δέλλιος είχε σκοτώσει τὸν πατέρα του!

Η. δε Ι: Izac